

Sygn. akt II Ca 1224/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk

Sędzia SO Katarzyna Wręczycka

Sędzia SO Piotr Jarmundowicz (spr.)

Protokolant: Małgorzata Strugała

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **S.A. w W.**

przeciwko **Gminie W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu

z dnia 30 kwietnia 2015 r.

sygn. akt I C 636/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej Gminy W. na rzecz strony powodowej (...) Państwowe S.A. w W. kwotę 11.880,45 zł (jedenaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

- 717,13 zł od dnia 31 stycznia 2011r. do dnia zapłaty;**
- 2168,51 zł od dnia 1 maja 2011r. do dnia zapłaty;**
- 732,65 zł od dnia 1 czerwca 2011r. do dnia zapłaty;**
- 732,65 zł od dnia 1 lipca 2011r. do dnia zapłaty;**
- 732,65 zł od dnia 1 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty,**
- 732,65 zł od dnia 1 września 2011r. do dnia zapłaty,**
- 732,65 zł od dnia 1 października 2011r. do dnia zapłaty,**
- 1465,30 zł od dnia 1 grudnia 2011r. do dnia zapłaty,**
- 732,65 zł od dnia 1 stycznia 2012r. do dnia zapłaty,**

- 732,65 zł od dnia 1 marca 2012r. do dnia zapłaty,
- 793,48 zł od dnia 1 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty
- 803,74 od dnia 16 maja 2012r. do dnia zapłaty,
- 803,74 zł od dnia 31 maja 2012r. do dnia zapłaty;

oddalając powództwo w pozostałym zakresie; zmienia go także w punkcie II w ten sposób, że zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 1558,53 zł kosztów procesu.

II. w pozostałym zakresie apelację oddala;

III. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 446,65 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Piotr Jarmundowicz SSO Małgorzata Dasiewicz-Kowalczyk SSO Katarzyna Wręczycka

Sygn. akt II Ca 1224/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej Gminy W. na rzecz strony powodowej (...) S.A. w W. 16 183,23 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 4 302,78 zł od dnia 24 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty, 717,13 zł od dnia 31 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty; 2 168,51 zł od dnia 1 maja 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 września 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 października 2011 r. do dnia zapłaty, 1 465,30 zł od dnia 1 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, 732,65 zł od dnia 1 marca 2012 r. do dnia zapłaty, 793,48 zł od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, 803,74 zł od dnia 16 maja 2012 r. do dnia zapłaty, 803,74 zł od dnia 31 maja 2012 r. do dnia zapłaty (pkt I), dalej idące powództwo oddalił (pkt II); oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3 268 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Rozstrzygnięcie swoje Sąd I instancji wydał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu, VI Wydział Cywilny wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 20 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI C 355/10 nakazał B. P., K. P., M. P. (1), M. P. (2), aby opróżnili, opuścili i wydali (...) S.A. z siedzibą w W. lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...). Jednocześnie w wyroku tym Sąd ustalił, że w/w osobom przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego i nakazał wstrzymanie opróżnienia lokalu w stosunku do nich do czasu złożenia im przez Gminę W. oferty zawarcia najmu lokalu socjalnego. Wyrok uprawomocnił się z dniem 13 października 2010 r.

(...) S.A. z siedzibą w W. jako współużytkownikowi wieczystemu gruntu i współwłaścicielowi nieruchomości budynkowej przysługuje prawo własności, w zakresie niestanowiącego przedmiotu odrębnej własności, lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...).

Pismem z 13 maja 2010 r., doręczonym w dniu 17 maja 2010 r., (...) S.A. zwróciła się do Gminy W. o zapewnienie B. P. wraz z rodziną lokalu socjalnego. Do pisma załączono kserokopię wyroku z 20 kwietnia 2010 r.

Pismem z 25 maja 2010 r. strona pozwana poinformowała stronę powodową o zarejestrowaniu sprawy w przedmiocie realizacji wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków z dnia 20 kwietnia 2010 r., pod numerem (...). Ponadto strona pozwana wskazała o konieczności uzupełnienia braków formalnych złożonego wniosku poprzez dostarczenie w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma odpisu wyroku Sądu ze stwierdzeniem jego prawomocności. Jednocześnie

strona pozwana podała, że brak jest możliwości wskazania w chwili obecnej lokalu socjalnego, co spowodowane jest realizacją wniosków wcześniejszych. Prawomocny wyrok eksmisyjny został stronie pozwanej dostarczony wraz z pismem z 19 listopada 2010 r., doręczonym w dniu 24 listopada 2010 r.

W lokalu przy ul. (...) we W. w okresie od czerwca 2010 r. do maja 2012 r. zamieszkiwali: B. P., K. P. oraz M. P. (2). Zamieszkujący wcześniej w lokalu M. P. (1) wyprowadził się z lokalu w 2004 r. Początkowo zamieszkiwał ze swoją dziewczyną, następnie przebywał w wojsku. Po opuszczeniu wojska nie zamieszkał z rodzicami, tylko ponownie ze swoją dziewczyną. Od dwóch lat M. P. (1) zamieszkuje we W. przy ul. (...). M. P. (1) pozostaje zameldowany w lokalu położonym we W. przy ul. (...), ale od 2004 r. faktycznie tam nie mieszka, jedynie czasami odwiedza rodziców. Zajmujące lokal osoby, pomimo, że były informowane o konieczności wnoszenia opłat za mieszkanie obejmujących opłatę eksploatacyjną, koszty doprowadzenia wody i odprowadzenia ścieków oraz śmieci, nie uiszczały żadnych opłat w spornym okresie od czerwca 2010 r. do maja 2012 r. Powstałe w tym okresie opłaty uiszczała (...) S.A.

Opłata eksploatacyjna za korzystanie z lokalu przy ul. (...) była ustalana zgodnie z ustaleniami centrali (...) z W.. Opłata ta była zależna od powierzchni użytkowej lokalu. Pozostałe opłaty były naliczane od osoby. W lokalu zajmowanym przez państwa P. nie było wodomierzy. Należność z tytułu opłat za media była dla nich wyliczana według normy 4,5 m na osobę przy przyjęciu, że w lokalu zamieszkuje cztery osoby.

W dokumentach księgowych (...) S.A. saldo zadłużenia związanego z lokalem przy ul. (...) wynosi na dzień 20 września 2012 r. – 21 167,75 zł.

(...) S.A. wystawiła na rzecz Gminy W. noty księgowe zobowiązujące Gminę do uiszczenia odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego dla osób zajmujących lokal położony we W. przy ul. (...). Noty księgowe obejmowały czynsz liczony od powierzchni użytkowej lokalu oraz ryczałtowe opłaty za zużyty wodę, ścieki i śmieci liczone od liczby osób – 4. Noty opiewały na łączną kwotę 17 009,71 zł. Do Gminy skierowano następujące noty księgowe:

za czerwiec 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 – płatną do 31 maja 2010 r.,

za lipiec 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 zł – płatną do 31 lipca 2010 r.,

za sierpień 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł opłaty za media 136,68 zł – płatną do 31 sierpnia 2010 r.,

za wrzesień 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 zł – płatną do 30 września 2010 r.,

za październik 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 zł – płatną do 30 listopada 2010 r.,

za listopad 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 zł – płatną do 30 listopada 2010 r.,

za grudzień 2010 r. na kwotę 751,30 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 136,68 zł – płatną do 30 stycznia 2011 r.,

za styczeń 2011 r. na kwotę 752,38 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 137,76 zł – płatną do 30 kwietnia 2011 r.,

za luty 2011 r. na kwotę 752,38 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 137,76 zł – płatną do 30 kwietnia 2011 r.,

za marzec 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 30 kwietnia 2011 r.,

za kwiecień 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 maja 2011 r.,

za maj 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 30 czerwca 2011 r.,

za czerwiec 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 lipca 2011 r.,

za lipiec 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 sierpnia 2011 r.,
za sierpień 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 30 września 2011 r.,
za wrzesień 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 listopada 2011 r.,
za październik 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 listopada 2011 r.,
za listopad 2011 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 31 grudnia 2011 r.,
za styczeń 2012 r. na kwotę 772 zł, w tym czynsz 614,62 zł, opłaty za media 157,38 zł – płatną do 29 lutego 2012 r.,
za luty 2012 r. na kwotę 832,92 zł, w tym czynsz 675,45 zł, opłaty za media 157,47 zł – płatną do 31 marca 2012 r.,
za marzec 2012 r. na kwotę 846,51 zł, w tym czynsz 674,45 zł, opłaty za media 171,06 zł – płatną do 15 maja 2012 r.,
za kwiecień 2012 r. na kwotę 846,51 zł, w tym czynsz 674,45 zł, opłaty za media 171,06 zł – płatną do 30 maja 2012 r.

Pismem z 25 lipca 2012 r., doręczonym 1 sierpnia 2012 r., strona powodowa skierowała do strony pozwanej zbiorcze przedprocesowe wezwanie do zapłaty kwot wynikających z powyższych not księgowych, zakreślając Gminie W. ostateczny termin 7 dni od daty doręczenia wezwania na uiszczenie łącznej kwoty 17 009,71 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 18 ust. 5 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku sądowego, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy na podstawie art. 417 k.c. Stosownie do treści art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Zdaniem Sądu poza sporem pozostawało, że wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2010 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI C 355/10, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków zobowiązał Gminę W. do dostarczenia lokalu socjalnego osobom wskazanym w treści tego wyroku. Nie było również sporne, że strona pozwana nie wykonała niezwłocznie tego obowiązku. Sporne było natomiast, czy zaniechaniu Gminy W. można przypisać cechę bezprawności oraz czy spełnione zostały pozostałe przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że zaniechanie przez stronę pozwaną dostarczenia lokalu socjalnego B. P., K. P., M. P. (2) stanowiło zaniechanie niezgodne z prawem. Naruszało bowiem nakaz wynikający z art. 4 ust. 2 u.o.p.l., zgodnie z którym gmina, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie, zapewnia lokale socjalne i lokale zamienne. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 1 w/w ustawy, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których wyrok dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Wynika stąd, że na stronie pozwanej ciążył prawny obowiązek podjęcia konkretnego działania, należącego do sfery realizacji przez nią władzy publicznej. Jakkolwiek bowiem najem lokali nie należy do sfery władzy publicznej, realizowanie obowiązków Gminy w zakresie „tworzenia warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej” w rozumieniu art. 4 ust. 1 w/w ustawy już do tej sfery bezsprzecznie należy; ponadto z przywołanego art. 18 ust. 5 u.o.p.l. jasno wynika, że na gruncie przepisów o dostarczaniu lokali socjalnych w ramach postępowania o eksmisję Gmina realizuje swoje imperium (władzę publiczną), a nie dominium (uprawnienia właścicielskie).

Sąd I instancji wskazał, iż o bezprawności zaniechania można mówić tylko wówczas, gdy obowiązujące normy prawne nakładają na konkretny podmiot obowiązek podjęcia określonego działania; taka właśnie sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Obowiązek strony pozwanej dostarczenia lokalu socjalnego wynikał z jednej strony z ustawy o ochronie praw lokatorów, z drugiej zaś – z wyroku eksmisyjnego z 20 kwietnia 2010 r.

Sąd uznał, iż nie wskazanie w ustawie terminu, w jakim Gmina ma obowiązek dostarczyć lokal socjalny, nie oznacza, że obowiązek ten może spełnić w terminie przez siebie dowolnie ustalonym. Przeciwnie, brak regulacji w tym zakresie wskazuje, że winna tę czynność wykonać bezzwłocznie po wezwaniu jej przez właściciela lokalu do spełnienia tego obowiązku. Sąd Rejonowy nie podzielił poglądu strony pozwanej, że mogła zwolnić się z tego obowiązku poprzez ustalenie w stosownej uchwale Rady Miejskiej takich zasad przyznawania lokali socjalnych, które bezterminowo odsuną w czasie konieczność realizacji przez nią ustawowego obowiązku. Z uwagi na hierarchię aktów prawnych nie można przyjąć tezy, jakoby akt prawa miejscowego mógł zwalniać w jakimkolwiek zakresie organ władzy publicznej z obowiązków nałożonych na niego ustawą.

Za chybiony Sąd uznał również argument strony pozwanej iż nie posiada dostatecznych środków (w tym odpowiednio dużego zasobu mieszkań komunalnych), aby obowiązek dostarczenia lokali socjalnych realizować natychmiast po zgłoszeniu przez wierzyciela takiej potrzeby. Sąd wskazał, iż brak zawinienia w uchybieniu ustawowemu obowiązkowi jest na gruncie art. 417 k.c. nieistotny; organ władzy publicznej odpowiada za każde swe bezprawne działanie, nie tylko za takie działanie, które było przezeń zawinione. Sąd Rejonowy wskazał iż zapewnienia pozwanej gminy, jakoby nie miała z przyczyn obiektywnych, systemowych i od niej niezależnych środków na utworzenie odpowiednio dużej puli lokali socjalnych, były gołosłowne i niewykazane. Pozwana Gmina W. nie wykazała aby nie miała obiektywnie możliwości zabezpieczenia odpowiednio dużej liczby lokali socjalnych w celu realizacji wyroków eksmisyjnych i że realizacja przez nią tego obowiązku mogłaby nastąpić tylko przy jednoczesnym narażeniu wspólnoty lokalnej na niepowetowane i znaczne straty, poprzez dostarczenie lokalu socjalnego kosztem innych, obiektywnie wyraźnie istotniejszych dla dobra wspólnego zadań.

Sąd wskazał, iż samo wydanie wyroku eksmisyjnego nie rodziło automatycznie po stronie pozwanej obowiązku podjęcia natychmiastowych działań zmierzających do realizacji orzeczenia w zakresie obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego. Do skonkretyzowania się obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego konieczne jest ponadto zgłoszenie przez właściciela lokalu bądź eksmitowanego lokatora faktycznej potrzeby zaoferowania lokalu socjalnego. Strona pozwana powinna mieć przy tym możliwość złożenia osobom eksmitowanym stosownej oferty. Warunek ten został spełniony, gdyż strona powodowa wystąpiła z takim wnioskiem do pozwanej gminy w piśmie z 13 maja 2010 r., uzupełnionym w listopadzie 2010 r. poprzez doręczenie odpisu prawomocnego wyroku. Ustawa o ochronie praw lokatorów wyraźnie stwierdza, że deliktem gminy jest niedostarczenie lokalu socjalnego mimo istnienia wyroku sądowego orzekającego o takim uprawnieniu byłego lokatora. Wskazana ustawa nie uzależnia wykonania orzeczenia sądowego w zakresie przyznania lokalu socjalnego od jakichkolwiek dodatkowych przesłanek, nie zezwala również Gminie na zwolnienie się z obowiązku bezzwłocznego dostarczenia lokalu np. z uwagi na brak wolnego lokalu. Sąd wskazał, iż długotrwałe zamieszkiwanie osób objętych wyrokiem eksmisyjnym w spornym lokalu spowodowało, że strona powodowa nie miała możliwości swobodnego korzystania z przysługującego jej prawa własności nieruchomości, a ponadto wobec nieuiszczenia odszkodowania przez osoby zamieszkujących w lokalu ponosiła dodatkowo z tego tytułu straty.

Odnosząc się do kwestii wysokości dochodzonych należności, Sąd wskazał iż strona pozwana dochodzi zawyżonego odszkodowania albowiem opłaty za media naliczane były względem 4 osób, podczas gdy w lokalu zamieszkiwały wyłącznie 3 osoby. Sąd ustalił w oparciu o przesłuchanie świadków B. P. oraz M. P. (1), że po wydaniu wyroku eksmisyjnego lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...) zajmowany był nadal przez B. P., M. P. (2) oraz K. P.. Osoby te początkowo uiszczały jedynie niewielkie opłaty z tytułu korzystania z lokalu, które nie pokrywały wysokości należności z tego tytułu, następnie w ogóle zaprzestały uiszczania opłat. Natomiast M. P. (1) wyprowadził się ze sporego lokalu na stałe już w 2004 r. W tej sytuacji Sąd uznał, że naliczone opłaty za media winny uwzględniać rzeczywistą liczbę osób zamieszkujących dany lokal po wyroku eksmisyjnym. Gmina ponosi bowiem własną odpowiedzialność za

niedostarczenie lokalu socjalnego wobec osób objętych wyrokiem eksmisyjnym. Dla zakresu tej odpowiedzialności decydujący jest stan faktyczny, jaki ma miejsce w okresie, którego dotyczy odszkodowanie. W tej sytuacji Sąd zweryfikował wielkość należności dochodzonych od strony powodowej, ograniczając je do opłat za media zależnych od ilości osób faktycznie zajmujących lokal przy ul. (...) po wydaniu wyroku eksmisyjnego tj. trzech. Strona powodowa mogła się zatem domagać należności za okres: czerwiec 2010 r. grudzień 2011 r. w wysokości po 717,13 zł (zamiast 751,30 zł), styczeń - luty 2011 r. w wysokości po 717,93 zł (zamiast 752,38 zł), marzec 2011 r. – styczeń 2012 r. w wysokości po 732,65 zł (zamiast 772 zł), za luty 2012 r. w wysokości 793,48 zł (zamiast 832,92 zł) oraz za marzec - kwiecień 2012 r. w wysokości po 803,74 zł (zamiast 846,51 zł). Łącznie kwota tych należności wynosiła zatem 16 183,23 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Ponieważ obowiązek zapłaty odszkodowania ma charakter obowiązku bezterminowego w rozumieniu art. 455 k.c., toteż odsetki od kwoty ostatecznie zasądzonej tytułem należności głównej należały się od daty wezwania do zapłaty. Takim wezwaniem w sporze między stronami było pierwsze pismo z dnia 13 maja 2010 r. informujące o treści wyroku eksmisyjnego i zawierające wniosek o złożenie osobom objętym wyrokiem oferty najmu lokalu socjalnego. Niemniej jednak Sąd zauważył, że strona powodowa przedkładając to pismo działała przedwcześnie, albowiem wyrok eksmisyjny uprawomocnił się dopiero z dniem 13 października 2010 r. Termin, w przeciągu którego gmina mogła i powinna była uczynić zadość swemu obowiązkowi dostarczenia lokalu socjalnego, Sąd przyjął na 1 miesiąc, a co oznacza, iż dopiero począwszy grudnia 2010 r. pozostawała ona w opóźnieniu ze spełnieniem tegoż obowiązku. Z tego względu Sąd przyjął, że dopiero od 24 grudnia 2010r. (miesiąc po dacie dostarczenia prawomocnego wyroku eksmisyjnego) strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. W pozostałym zakresie funkcję wezwania pełniły wystawione przez stronę powodową noty księgowo, wskazujące terminy płatności należności za poszczególne okresy. Strona pozwana nie kwestionowała tego, że je otrzymała przed wskazaną w nich datą wymagalności odszkodowania za poszczególne okresy; Sąd uznał zatem tę okoliczność za przyznaną na podstawie art. 230 k.p.c. W związku z tym w takim zakresie, w jakim żądanie pozwu obejmowało należności w kwocie wynikającej z tychże not księgowych (a więc częściowo należności za media i czynsz) Sąd przyznał stronie powodowej odsetki za okres poczynając od dnia następnego po dacie wskazanej w konkretnej nocie księgowej jako termin płatności.

Sąd Rejonowy wskazał przy tym, iż omyłkowo zastosował powyższy pogląd jedynie do odsetek, a nie również względem należności głównej. Okolicznością, która warunkuje powstanie odpowiedzialności strony pozwanej jest zdarzenie, jakim pozostaje uzyskanie wyroku orzekającego eksmisję z uprawnieniem dla otrzymania lokalu socjalnego. Z oczywistych względów niezbędnym warunkiem jest prawomocność orzeczenia. Dopiero z upływem terminu niezbędnego dla realizacji tego obowiązku tj. jak już wskazano okresu miesięcznego powstaje odpowiedzialność pozwanej Gminy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Sąd Rejonowy zważył, że strona powodowa uległa tylko co do nieznaczącej części roszczenia, a zatem należało zasądzić na jej rzecz całość poniesionych kosztów, które obejmowały: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2 400 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, opłata sądowa od pozwu 851 zł. tj. w łącznie kwocie 3 268 zł.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła strona pozwana zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w części tj. w pkt I ponad kwotę 11 325,25 zł (tj. co do kwoty 4 857,98 zł) i w pkt III, wnosząc o ich zmianę poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę 11 325,25 zł wraz ze zmianą orzeczenia o kosztach procesu odpowiednio od wyniku sprawy. Strona apelująca wniosła nadto o zasądzenie od strony powodowej kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstw procesowego wg norm przepisanych.

W apelacji strona pozwana zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na niewłaściwym zastosowaniu art. 455 k.c. i błędnym przyjęciu, iż przepis ten winien znaleźć zastosowanie wyłącznie do odsetek, a nie również względem dochodzonej należności głównej.

Strona apelująca wskazała, iż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku wyraził trafny pogląd, iż obowiązek zapłaty odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego osobom uprawnionym do takiego lokalu na mocy wyroku sądowego ma charakter obowiązku bezterminowego. O przekształceniu takiego zobowiązania w terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do spełnienia zobowiązania. W takiej sytuacji świadczenie powinno zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu. W przypadku obowiązku wskazania lokalu socjalnego termin na wykonanie zobowiązania winien wynosić 1 miesiąc od wezwania przez wierzyciela jak wskazał Sąd I instancji. Powyższy pogląd Sąd Rejonowy odniósł błędnie tylko do roszczenia odsetkowego, a nie tylko co do należności głównej. Sąd Rejonowo prawidłowo ocenił, że skierowane do pozwanej wezwanie z dnia 13 maja 2010 r. było przedwczesne. W tej sytuacji Sąd winien uznać, że dopiero od chwili dostarczenia Gminie W. prawomocnego wyroku pozwana Gmina była zobowiązana do realizacji obowiązku z tego wyroku wynikającego. Strona pozwana winna zatem zrealizować swój obowiązek najpóźniej w dniu 24 grudnia 2010 r. Nie było więc podstaw do przyznania stronie powodowej odszkodowania za okres od czerwca 2010 r. do 24 grudnia 2010 r. tj. kwoty 4 857,98 zł z odsetkami od tej kwoty (w tym 4 302,78 zł z okresu czerwiec – listopad 2010 r. wraz z odsetkami liczoną od 24 grudnia 2010 r. oraz kwoty 555,20 za okres 1 - 24 grudnia 2010 r. wraz z odsetkami od 31 stycznia 2011r.).

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnienie w przeważającej części.

Sąd II instancji mając nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału dokonał jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny - w tym oceny zgromadzonych dowodów – w następstwie, czego uznał, iż Sąd I instancji dokonał częściowo błędnej oceny w przedmiocie żądania, z którym wystąpiła strona powodowa. Sąd ten, o ile poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Okręgowy przyjął za własne, to jednak wyciągnął z nich częściowo błędne wnioski prawne, wynikające z naruszenia art. 455 k.c., co Sąd Rejonowy sam przyznał w końcowej części swego uzasadnienia. Błąd w zakresie określenia daty w jakiej zaktualizował się w niniejszej sprawie obowiązek odszkodowawczy Gminy W. z tytułu niedostarczenia lokalu socjalnego, skutkowało nieprawidłowym określeniem wysokości odszkodowania. W konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku wymagającego częściowej zmiany - zgodnie z częściowo trafnymi argumentami skarżącej.

Bezspornym było w sprawie, iż strona pozwana została zobowiązana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu z 20 kwietnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI C 355/10 do złożenia oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego B. P., K. P., M. P. (1), M. P. (2). Obowiązek ten wynikał z orzeczenia sądu, przez co wobec nie zakreślenia w nim terminu, do którego strona pozwana miała się z niego wywiązać, ukonstytuował się z chwilą uprawomocnienia wyroku. Strona pozwana z obowiązku się nie wywiązała, w konsekwencji czego z mocy z art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowych zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (dalej u.o.p.l.) ponosi odpowiedzialność za powstałe w następstwie tego szkody.

Roszczenie odszkodowawcze właściciela lokalu przeciwko gminie przewidziane w art. 18 ust. 5 u.o.p.l. w związku z art. 417 k.c. obejmuje wynagrodzenie szkody w pełnej wysokości (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 czerwca 2008 r. III CZP 46/2008 Biuletyn Sądu Najwyższego 2008/6). W związku z tym Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż strona powodowa może domagać się od strony pozwanej odszkodowania w wysokości odpowiadającej sumie zarówno kosztów eksploatacji lokalu jak i czynszu najmu, przy uwzględnieniu przy tym jednak ilości osób faktycznie lokal zamieszkujących w objętych żądaniem pozwu okresie, a nie wskazanych w wyroku eksmisyjnym. Nie było to też przedmiotem apelacji strony pozwanej, która podniosła wyłącznie zarzut, błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy daty w jakiej zaktualizował się obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego przez gminę, a tym samym od kiedy należne jest stronie powodowej odszkodowanie za zaniechanie w tym zakresie.

Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego przez gminę właściwą ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu jest obowiązkiem o naturze administracyjno - prawnym. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.o.p.l. tworzenie warunków do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych wspólnoty samorządowej należy do zadań własnych gminy. Gmina dostarczając lokale socjalne realizuje zadania z zakresu administracji publicznej. Zadania związane z dostarczaniem lokali socjalnych realizowane są przez gminę w formie umów cywilnoprawnych zawieranych z lokatorami. Nie zmienia to jednak faktu, iż sam obowiązek dostarczania takich lokali ma charakter administracyjno - prawny, a odpowiedzialność odszkodowawcza gminy wobec właściciela lokalu za niewykonanie tego obowiązku jest odpowiedzialnością za niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej (art. 18 ust. 5 u.o.p.l.). Obowiązek gminy dostarczenia lokalu socjalnego wynika wprost z przepisów prawa, nie zaś z mocy czynności właściciela lokalu czy też lokatora i aktualizuje się z momentem uprawomocnienia się wyroku sądu zawierającego orzeczenie o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego. Zgodnie z powołanym już art. 14 ust. 1 u.o.p.l. w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Z kolei art. 14 ust. 6 u.o.p.l. stanowi, iż orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, sąd nakazuje wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Ustawodawca wprost przewiduje, że to gmina składa lokatorowi ofertę zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a wykonanie tego obowiązku przez gminę nie jest obostrzone żadnymi dodatkowymi warunkami, w szczególności złożeniem wniosku przez lokatora czy też właściciela lokalu. Dodatkowo brak przepisu statuującego obowiązek wierzyciela czy też lokatora do zawiadomienia gminy o wyroku przyznającym prawo do otrzymania lokalu socjalnego i uzależniającego od tego faktu aktualizację obowiązku gminy w tym zakresie.

Regulując w taki sposób obowiązki gminy w zakresie dostarczania lokali socjalnych ustawodawca przewidział możliwość wstąpienia gminy do toczącego się procesu o eksmisję w charakterze interwenienta ubocznego. Nie ulega wątpliwości, iż przyjęte uregulowania, takie jak konieczność zawiadomienia gminy o toczącym się postępowaniu przez sąd z urzędu, wyłączenie konieczności wykazywania interesu prawnego przez gminę, uchylene zgłoszenia opozycji, przyznanie samodzielnej pozycji w procesie niezależnej od stanowiska powoda, mają na celu realizację ochrony praw gminy - właśnie w odpowiedzi na restrykcyjne uregulowanie obowiązku gminy do dostarczenia lokalu socjalnego. Przewidziane przez ustawodawcę powiadomienie gminy o możliwości udziału w sprawie o eksmisję ma także ten cel, żeby gmina zrealizowała przyznane sądownie uprawnienie określonej osoby do lokalu socjalnego. Możliwość wstąpienia przez gminę do procesu ma więc w zamierzeniu doprowadzić także do ułatwienia i przyspieszenia realizacji tego obowiązku przez gminę - niezależnie od aktywności właściciela lokalu oraz lokatora (uchwała Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 maja 2010 r. III CZP 30/2010 (OSNC 2010/12 poz. 161). Co więcej, zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, który Sąd Okręgowy uznaje za słuszny, treść art. 18 ust. 5 u.o.p.l. jest jednoznaczna - jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy, na podstawie art. 417 § 1 k.c. - brak jest jakichkolwiek przesłanek do wprowadzenia ograniczeń w zakresie stosowania tego przepisu, czy też uzależniania go od winy gminy. Podstawą roszczenia odszkodowawczego jest sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku sądowego, rozumianego jako bezprawne zaniechanie gminy przy wykonywaniu władzy publicznej (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 25 czerwca 2008 r. III CZP 46/2008 Biuletyn Sądu Najwyższego 2008/6; wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 18 lutego 2004 r. V CK 253/2003 LexPolonica nr 2424314). Na uwadze należy mieć także art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym prawomocne orzeczenie wiąże nie tylko strony i sąd wydający orzeczenie, ale także inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie wskazanych także inne osoby.

Powyżej wskazane argumenty, w powiązaniu z administracyjnoprawnym charakterem obowiązku gminy do dostarczania lokali socjalnych, prowadzą do wniosku, że obowiązek ten wynika z ustawy a aktualizuje się z momentem uprawomocnienia się wyroku nakazującego eksmisję, nie zależy natomiast w żadnym wypadku od działań podjętych przez lokatorów czy też właściciela lokalu.

W ocenie Sądu Okręgowego, nawet przy przyjęciu, że obowiązek gminy w tym zakresie ma charakter cywilnoprawny, w żadnej mierze nie znajdzie zastosowania art. 455 k.c., odnoszący się do zobowiązań o charakterze bezterminowym. Uregulowania zawarte w ustawie o ochronie praw lokatorów (w szczególności bezwarunkowe sformułowanie art. 14 ust. 1 i 6) wskazują na to, że taki obowiązek, jeżeli byłby rozpatrywany w kategoriach zobowiązania, należałoby uznać za zobowiązanie terminowe, które staje się wymagalne w momencie uprawomocnienia się wyroku.

Za nietrafne uznać zatem należało stanowisko Sądu Rejonowego wskazującego, iż obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego zaktualizował się w chwili zwrócenia się przez stronę powodową z wnioskiem w tym zakresie zaraz po wydaniu wyroku de facto bez załączenia prawomocnego wyroku eksmisyjnego. Podkreślić należy, że aktywność właściciela lokalu mająca na celu przyspieszenie realizacji przez gminę obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego można rozpatrywać w kategorii uprawnienia, a nie obowiązku właściciela. W żadnym razie taka aktywność nie warunkuje aktualizacji obowiązku gminy w tym zakresie. Z przepisów prawa wynika, iż obowiązek taki aktualizuje się z momentem uprawomocnienia się wyroku. Jak już wyżej wskazano, obowiązek gminy do dostarczenia lokalu socjalnego osobom uprawnionym na mocy wyroku sądowego wynika wprost z ustawy o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie i o zmianie Kodeksu cywilnego - do jego zaktualizowania nie jest wymagane przeprowadzenie postępowania administracyjnego, czy też wydanie decyzji administracyjnej, jak również jakkolwiek aktywność ze strony właściciela lokalu lub lokatora. Wydaje się, że odróżnić należy dwa pojęcia - prawnego charakteru obowiązku gminy do dostarczenia lokalu socjalnego (oraz jego źródła) i sposobu realizacji tego obowiązku. Zadania publiczne mogą być wykonywane przez gminę zarówno poprzez wydawanie aktów administracyjnoprawnych jak i w formach cywilnoprawnych. Nie ulega wątpliwości, że sama realizacja obowiązku gminy dostarczania lokali socjalnych realizowana jest w formie cywilnoprawnej - tj. poprzez zawieranie umów najmu. Nie zmienia to jednak charakteru obowiązku gminy w tym zakresie - wynika on z ustawy, aktualizuje się ipso iure z momentem uprawomocnienia się wyroku orzekającego o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, natomiast do jego aktualizacji nie jest wymagane żadne działanie ze strony właściciela lokalu czy też lokatora.

Prawomocny wyrok przyznający uprawnienie do lokalu socjalnego ma to znaczenie, że gmina właściwa jest zobowiązana zapewnić osobie uprawnionej lokal socjalny (art. 14 ust. 1 zd. 1 u.o.p.l.). Brak ustawowego unormowania terminu wykonania obowiązku i zdarzeń, od których byłby uzależniony jego bieg, pozostaje bez wpływu na aktualizację obowiązku naprawienia szkody poniesionej przez właściciela wskutek braku możliwości podjęcia skutecznej egzekucji, dysponowania lokalem i osiągnięcia z tego tytułu dochodów lub poniesienia kosztów korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu.

Wskazać tu jednak trzeba, iż art. 18 ust. 5 ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego stanowi, że odpowiedzialność odszkodowawcza Gminy przewidziana w art. 417 k.c. powstaje, jeżeli Gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku. Łączy więc jej powstanie z zaniechaniem Gminy odniesionym do obowiązku nałożonego wyrokiem nakazującym eksmisyję. Dla przypisania zatem stronie pozwanej odpowiedzialności odszkodowawczej w tej sytuacji konieczne jest powzięcie przez nią wiadomości o istnieniu takiego obowiązku. Wprawdzie samo jego powstanie jest związane z prawomocnością wyroku zawierającego takie postanowienie, to jednak odpowiedzialność podmiotu nim obciążonego zawsze jest związana z zarzucaną bezczynnością (zaniechaniem). Skoro tak, aby można postawić ów zarzut zaniechania podmiot zobowiązany (gmina) musi mieć świadomość istnienia obowiązku nałożonego w wyroku eksmisyjnym, a więc świadomość oczekiwanego i nakazanego zachowania, z którym ustawa wiąże odpowiedzialność odszkodowawczą w razie jego niewykonania. Gmina nie jest bowiem stroną stosunku pomiędzy właścicielem a lokatorem. Jeżeli gmina uczestniczy w procesie realizując uprawnienie do wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego (art. 15 ust. 2 u.o.p.l.), wiedzę taką ma z chwilą jego wydania. Uczestnictwo w procesie jest jednak uprawnieniem a nie obowiązkiem, a więc sama możliwość udziału w procesie wskutek zawiadomienia przez sąd nie jest równoznaczna z wiedzą o wyroku. W takim wypadku ustalenie chwili uzyskania wiedzy musi nastąpić in casu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności faktycznych. Mieć należy na uwadze, że obowiązek gminy związany jest z wykonaniem wyroku sądowego, które jest uzależnione zarówno od tego, czy dłużnik go wykona, jak i od tego czy wierzyciel będzie chciał wszcząć postępowanie egzekucyjne. Zasadą powinno być dobrowolne wykonanie przez dłużnika wyroku

eksmisyjnego, a więc obowiązek gminy powinien się aktualizować w momencie zawiadomienia przez dłużnika, że chce zrealizować przyznane mu uprawnienie albo w wypadku bezczynności dłużnika w momencie zawiadomienia przez wierzyciela (właściciela) o treści wyroku. W świetle powyższego zawiadomienie gminy o treści prawomocnego wyroku eksmisyjnego z prawem do lokalu socjalnego jest więc tym momentem, który uruchamia tę odpowiedzialność, gdyż informuje zobowiązaną, że ma dostarczyć osobie eksmisyjowanej lokal socjalny. Zarzucane zaniechanie, skutkujące odpowiedzialnością z art. 417 k.c., przy spełnieniu przewidzianych w nim warunków, z uwagi na konstrukcję tej odpowiedzialności, jest przecież związane z świadomością osoby zobowiązanej o istnieniu takiego obowiązku i sprzeniewierzeniem się obowiązkowi wynikającemu z prawomocnego wyroku sądowego. Przepis art. 417 k.c. stanowi bowiem, że odpowiedzialność tę uruchamia niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie. Dlatego, aby ona powstała, podmiot zobowiązany musi po pierwsze mieć świadomość istnienia powinnego zachowania i po drugie zachować się niezgodnie z prawem, tj. nie wykonać nałożonego zobowiązania, które w przypadku orzeczenia o lokalu socjalnym ma umocowanie w treści art. 14 u.o.p.l. Zapewnienie lokali socjalnych należy do zadań własnych gminy jednakże realizacja tego obowiązku wymaga podjęcia czynności faktycznych i prawnych zmierzających do pozyskania zasobu mieszkaniowego. Ocena bezprawności działania powinna też uwzględniać, poza datą wiedzy o prawomocnym wyroku eksmisyjnym, okoliczności dotyczące możliwości wykonania obowiązku w chwili uzyskania tej wiedzy. Co za tym idzie obowiązek dostarczenia lokalu socjalnego przez pozwaną gminę, nie miał charakteru „natychmiastowej wykonalności”, a w związku z tym, jego realizacja, wymagała odpowiedniego przygotowania. Wniosek ten ma swoje potwierdzenie również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 r. (V CNP 32/13), w którym wskazał, że termin wykonania przez gminę obowiązku dostarczenia osobom uprawnionym lokalu socjalnego zobowiązanym do opuszczenia i wydania lokalu mieszkalnego, nie przypada na dzień uprawomocnienia się wyroku eksmisyjnego, lecz dopiero w terminie późniejszym, po wezwaniu właściwej gminy do wykonania tego obowiązku przez wierzyciela lub dłużnika z tytułu egzekucyjnego przy uwzględnieniu odpowiedniego czasu na znalezienie i przygotowanie przez gminę dla osób uprawnionych odpowiedniego lokalu socjalnego.

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego niniejszej sprawy, uznać należało, iż wbrew stanowisku Sądu Rejonowego jakiemu dał wyraz w zaskarżonym wyroku, o bezprawnym działaniu Gminy nie może być mowa od czerwca 2010 r., kiedy to strona powodowa zwróciła się do Gminy W. o zapewnienie lokalu socjalnego, do pisma załączając kserokopię wyroku z 20 kwietnia 2010 r. Skoro prawomocny wyrok eksmisyjny został stronie pozwanej dostarczony wraz z pismem z 19 listopada 2010 r., doręczonym w dniu 24 listopada 2010 r., to dopiero wtedy Gmina powzięła wiedzę o prawomocnym wyroku eksmisyjnym, aktualizującym jej obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego. Przyjmując jednocześnie miesiąc czasu jako odpowiedniego na znalezienie i przygotowanie przez gminę odpowiedniego lokalu socjalnego, należało uznać iż od daty 24 grudnia 2010 r. powstaje odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana w art. 417 k.c.

Sąd Rejonowy w końcowej części swych rozważań stanowisko to w istocie podzielił, niemniej jednak nie znalazło ono wyrazu w zaskarżonym wyroku w zakresie żądania głównego a jedynie odsetkowego. Koniecznym zatem pozostawała zmiana orzeczenia Sądu I instancji w powyższym zakresie, jak słusznie podniesiono w apelacji.

Błędne uwzględnienie przy ustalaniu kwoty odszkodowania okresu od czerwca 2010 r. do grudnia 2010 r. skutkowało zasądzeniem przez Sąd Rejonowy kwoty 16 183,23 zł. w pkt I wyroku. Efektem powyższego była konieczność zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 11 880,45 zł.

Zmianie jednocześnie podlegało częściowo rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie odsetek.

Sąd Rejonowy słusznie orzekł o nich uwzględniając regulacje art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął jako miarodajne noty księgowe, wskazujące terminy płatności należności za poszczególne okresy, mając na uwadze że strona pozwana nie negocjowała ich otrzymania przed upływem terminu płatności. Nie czyniła tego i w apelacji. Z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji ustalając kwoty od jakich naliczane mają być odsetki, w pierwszej pozycji uwzględnił kwotę 4 302,78 zł i odsetki od niej, a była ona nienależna, obejmując okres od czerwca do grudnia 2010 r., tym samym i odsetki od niej się nie należały. Z rozstrzygnięcia o odsetkach pozycja ta została wyeliminowana, bez naruszania dalszych rozstrzygnięć wyroku tym zakresie.

Z uwagi na fakt, iż w apelacji strona pozwana wnosząc o zmianę zaskarżanego wyroku domagała się zmiany w większym niż Sąd Okręgowy przyjął zakresie apelacja częściowo została oddalona. Kwota 555,20 zł wskazywana dodatkowo przez stronę apelującą mieściła się już bowiem w kwocie o jaką zmniejszone zostało odszkodowanie przez Sąd Odwoławczy (4 302,78 zł), brak było zatem podstaw dwukrotnego jej uwzględnienia.

Częściowa zmiana rozstrzygnięcia co do istoty sprawy skutkować musiała zmianą orzeczenia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, przy uwzględnieniu przepisu art. 100 k.p.c. w związku z § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Mając na uwadze zakres z jakim strony utrzymały się ze swoimi żądaniami oraz wysokość poniesionych przez nie kosztów Sąd Okręgowy dokonał ich stosunkowego rozdzielenia zasądzając ostatecznie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 1 558,53 zł kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji.

Dalej idąca apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. (pkt II sentencji).

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt III sentencji) znalazło oparcie w regulacji art. 100 k.p.c. w związku z § 6 pkt 3 oraz § 12 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu

Biorąc pod uwagę zakres uwzględnienia apelacji (tj. w około 90 %), jak i wysokość poniesionych przez strony kosztów postępowania (opłata od apelacji oraz koszty zastępstwa procesowego obu stron), Sąd Okręgowy zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 446,65 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.